

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10.05.2001, sp. zn. 6 To 212/2001, ECLI:CZ:KSPL:2001:6.TO.212.2001.1

Číslo: 24/2002

Právní věta:

Obžalovaný musí být soudem předvolán ke každému, tedy i k odročenému hlavnímu líčení, pokud není přítomen při odročení hlavního líčení, při kterém je stanoven den, kdy bude další hlavní líčení konáno. To platí i tehdy, je-li hlavní líčení odročováno pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí. Pokud se obžalovaný k hlavnímu líčení nedostaví, nelze z toho dovozovat, že se nehodlá účastnit hlavního líčení po jeho případném odročení. Není-li obžalovaný předvolán k hlavnímu líčení, či není-li přítomen při odročení hlavního líčení na určitý den, a hlavní líčení je přesto konáno v jeho nepřítomnosti, jde o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. *)

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 10.05.2001

Spisová značka: 6 To 212/2001

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Hlavní líčení

Předpisy: § 198 odst. 1 tr. ř.
§ 202 odst. 2 písm. a) tr. ř.
§ 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni zrušil k odvolání obžalovaného R. B. rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 27. 9. 2000 sp. zn. 1 T 34/98 ohledně tohoto obžalovaného ve výroku o trestu a znovu rozhodl tak, že obžalovaného R. B. odsoudil k trestu obecně prospěšných prací v trvání 400 hodin. Dále mu uložil, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Dále Krajský soud v Plzni zrušil k odvolání okresního státního zástupce v Chebu rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 27. 9. 2000 sp. zn. 1 T 34/98 ohledně obžalovaných J. B. a J. H. v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 27. 9. 2000 sp. zn. 1 T 34/98 byli obžalovaní R. B., J. B.,

P. K. a J. H. uznáni vinnými tím, že v Ch. dne 21. 12. 1997 se záměrem odcizit a dále prodat poté, co J. B. na žádost R. B. vzal svůj osobní automobil zn. Fiat a J. H. zapůjčil od O. H. přívěsný vozík, s tímto všichni odjeli k objektu bývalých kasáren PS, kde v půdních prostorách obžalovaní R. B. a J. B. ze střechy vikýřem spoluobžalovaným střídavě podali sejmutých nejméně 55 kusů střešní krytiny, které složili jmenovaní k již dříve ze střechy odstraněným stejným plechům, a takto ke škodě České republiky - Ministerstva vnitra ČR si obžalovaní připravili k transportu a odcizení nejméně 198 kusů krytiny v ceně nejméně 17 820 Kč, avšak v této době byli na místě činu zajištěni přivolanou hlídkou Policie České republiky a v dalším jednání jim bylo zabráněno. Tohoto jednání se R. B. dopustil přesto, že byl v řízení vedeném u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 4 T 91/91 rozsudky Okresního soudu v Chebu z 25. 2. 1992 a Krajského soudu v Plzni z 23. 4. 1992 sp. zn. 3 To 159/92 odsouzen za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 3, odst. 4 písm. c), e) tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 roků, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn 22. 2. 1996 se zkušební dobou 2 let.

Jednání obžalovaných kvalifikoval okresní soud jako pokus trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1, § 247 odst. 1, 2 tr. zák. a v případě obžalovaného R. B. také podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. Obžalovaným J. B., P. K. a J. H. uložil všem shodně trest obecně prospěšných prací v trvání 300 hodin, přičemž těmto obžalovaným podle § 45a odst. 1, věty druhé, tr. zák. uložil, aby podle svých sil nahradili škodu, kterou trestným činem způsobili. Obžalovanému R. B. uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou.

Poškozeného - Českou republiku - Ministerstvo vnitra České republiky odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání obžalovaný R. B. V zákonné lhůtě podal odvolání také státní zástupce, a to pouze ve vztahu k obžalovaným J. B. a J. H. Ve vztahu k obžalovanému P. K. odvolání podáno nebylo a ohledně něj již rozsudek nabyl právní moci.

Obžalovaný R. B. v odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce namítá, že byl sice přistižen v objektu bývalých kasáren, ale nikoli v půdním prostoru, což napadený rozsudek správně konstatuje. Není proto správný závěr soudu, že se dopustil s ostatními obžalovanými trestné činnosti. Nabízí se otázka, zda lze jeho přítomnost v daném objektu hodnotit jako jinou trestnou činnost než tu, kterou byli uznáni vinnými ostatní obžalovaní, nebo zda se o trestnou činnost vůbec nejedná. Má zato, že mu trestná činnost ve smyslu obžaloby prokázána nebyla, a žádá, aby jej krajský soud obžaloby zprostil.

Státní zástupce ve svém odvolání uvádí, že je směřuje do výroku o vině i trestu ohledně obžalovaných J. H. a J. B., neboť nebyla dodržena procesní ustanovení, a pokud jde o obžalovaného J. B., nebyla dodržena ani ustanovení trestního zákona. Nedodržení procesních ustanovení spatřuje v tom, že obžalovaní J. H. a J. B. zřejmě nebyli informováni o konání posledního hlavního líčení, v němž byl vyhlášen napadený rozsudek. Pokud jde o obžalovaného J. B., poukazuje státní zástupce na to, že tento obžalovaný byl dne 25. 9. 2000 rozsudkem Okresního soudu v Chebu sp. zn. 2 T 111/200 uznán vinným trestným činem útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., kterého se dopustil dne 2. 4. 2000. Bude proto třeba zvážit možnost ukládání souhrnného trestu. Závěrem je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí ohledně obžalovaných J. B. a J. H. a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1, 2 tr. ř. zákonost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti kterým mohl obžalovaný R. B. a státní zástupce ve vztahu k J. B. a J. H. podat odvolání, správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížíje přitom i k tomu, zda nedošlo k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, a dospěl k následujícím závěrům:

V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, skutečně došlo k pochybení, které namítá

státní zástupce. Z předloženého spisového materiálu je patrné, že obžalovaní J. H. a J. B. nebyli přítomni hlavnímu líčení konanému dne 22. 9. 2000, když bylo rozhodnuto o konání tohoto hlavního líčení v jejich nepřítomnosti. Toto hlavní líčení bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na 27. 9. 2000. Vyhlášení usnesení o odročení nebyli obžalovaní přítomni a ve spise není založen žádný doklad ani o tom, že by byli předvoláni písemně (nenásleduje ani referát s pokynem k jejich obeslání).

V protokolu o hlavním líčení konaném dne 27. 9. 2000 je v části, v níž je zaznamenáno, které osoby se k hlavnímu líčení dostavily, uvedeno, že obžalovaní J. B. a J. H. se nedostavili. Na tuto skutečnost však samosoudce nijak nereagoval a bez provedení jakýchkoli dalších úkonů (kromě zjištění přítomnosti) přistoupil k vyhlášení rozsudku. Nebylo tedy vydáno rozhodnutí podle § 205 odst. 2 tr. ř.

Podle § 202 odst. 2 písm. a) tr. ř. je podmínkou pro konání hlavního líčení v nepřítomnosti obžalovaného mimo jiné skutečnost, že obžalovaný byl k hlavnímu líčení včas a řádně předvolán. Z tohoto ustanovení trestního řádu, jakož i z § 198 odst. 1 tr. ř. zcela jednoznačně vyplývá, že obžalovaný musí být k hlavnímu líčení vždy předvolán.

Pokud je hlavní líčení odročeno, byť jen za účelem vyhlášení rozsudku (§ 128 odst. 3 tr. ř.), je třeba obžalovaného k odročenému hlavnímu líčení předvolat. Tato povinnost soudu sice není v žádném ustanovení trestního řádu výslovně stanovena, avšak logickým výkladem ustanovení týkajících se průběhu hlavního líčení a práv obžalovaného ji lze dovodit.

Pokud se obžalovaný k hlavnímu líčení nedostaví, nelze z toho dovozovat, že se již nehodlá účastnit ani hlavního líčení po jeho případném odročení. Ostatně je nepochybně právem obžalovaného kdykoli své stanovisko k účasti v hlavním líčení změnit. Toto právo však může uplatnit jen tehdy, je-li o hlavním líčení informován, což se v daném případě nestalo.

Krajský soud si je samozřejmě vědom toho, že v případě odročení hlavního líčení pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí nastává specifická situace spočívající v tom, že v odročeném hlavním líčení je zpravidla pouze vyhlášen rozsudek (pokud v poradě nedojde soud k závěru, že je třeba dokazování doplnit). Nicméně i v takovém případě je třeba zachovat právo obžalovaného na účast v hlavním líčení. V opačném případě dochází ke zkrácení práv obžalovaného, kterému je tím brána možnost bezprostředně se dozvědět výsledek trestního řízení proti němu vedeného a okamžitě sdělit své stanovisko k oprávněnému prostředku.

Takovou vadu považuje krajský soud za podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., proto napadené rozhodnutí ve vztahu k obžalovaným J. B. a J. H. zrušil a věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil okresnímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Za této situace napadené rozhodnutí ani nemohl věcně přezkoumávat.

Výše uvedené pochybení se netýká obžalovaného R. B., ve vztahu k němu byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Svě rozhodnutí ve vztahu k obžalovanému R. B. odůvodnil v souladu s ustanovením § 125 tr. ř. a reagoval v něm na všechny podstatné skutečnosti.

**) poznámka redakce: Rozhodnutí je aktuální i při účinnosti zákona č. 265/2001 Sb., kterým bylo změněno ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.*